

Tintín i el periodisme

Crec que era a *Informe sobre la informació* (1963) on Manolo Vázquez advertia als periodistes: “Curiosa professió que aglutina supermans i oficinistes, polítics i campions del joc dels xinos”. En el temps que ha passat des que va escriure aquell llibre iniciàtic per als aspirants a l’ofici, hem descobert que Superman es va trencar la crisma en un vol, que els oficinistes han desaparegut de les empreses, que els polítics han perdut la consideració social i que ja ningú no juga als xinos sinó al Candy Crush.

Molts, més que desitjar ser periodistes com Clark Kent, que es passava el dia a la redacció, somiàvem amb ser Tintín, que recorria la Terra de cap a cap, i fins i tot la Lluna. Val a dir que el personatge d’Hergé continua viu, mantenint el seu encant una generació rera l’altra, malgrat que els seus pantalons de golf resultin un anacronisme. Aquesta mateixa setmana s’ha pagat per una planxa amb dotze vinyetes més d’un milió i mig d’euros, en una subhasta a París.

El fet realment curiós de Tintín és que al llarg d’una vintena d’àlbums no va escriure un sol article. Únicament a Tintín al país dels soviets, el primer de la sèrie, se’l veu redactar una crònica en un fred alberg rus, mentre espera la celebració d’eleccions locals dels soviets. La notícia escrita en un foli la doblega, la introdueix en un sobre, però no l’envia mai.

El periodisme escrit no ha perdut encant, ni poder de seducció. Spotlight, la pel·lícula que va obtenir l’últim Óscar de Hollywood, narra la investigació periodística sobre els abusos a menors comesos per sacerdots de l’estat de Massachusetts. Tot i això, els temps han canviat i molta gent creu que només amb les xarxes socials pot saber què passa realment al món. Als Estats Units, el 66% de la població considera Facebook el seu diari de capçalera i ja saben el que ha passat. Així que hi ha vida per al bon periodisme escrit, sobretot en temps de tant desconcert.

(Font: MÀRIUS CAROL – La Vanguardia)

Segona subhasta de dissabte dia 19 a París (Christie’s) amb menys èxit de volum de vendes i de recaptació que la primera (Artcurial)

Una planxa original en tinta xina i guaix sobre paper, la 59, prepublicada a *Le Journal Tintin* número 49 del 9 de desembre de 1953, també de l’àlbum *Hem caminat damunt la lluna*, amb un preu de sortida de 350.000 / 400.000 euros, es va acabar venent per 602.700. Cal destacar que en aquesta planxa no hi apareix cap dels nostres herois, Tintín, Milú, Haddock, Tornassol, Dupond, Dupont, ...

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Pel que fa a la planxa sobre *Tintin et le thermo-zero*, un "crayonné" original amb mina de plom sobre paper de la planxa 4 d'aquesta obra inacabada que sortia amb un preu estimat de 200.000 / 250.000 euros, es va acabar adjudicant per 230.500.

Nou marxandatge

Imatges en resina numerades i acabades en mate amb certificat d'autenticitat de Tintín i Milú i del Fetitxe Arumbaya, totes dues de la nova col·lecció "Museu imaginari", 4 avions nous, pòster i postal de l'exposició al Grand Palais de París i un set de 13 sotagots amb imatges del *Petit Vingtième*.

